

at skævvride kommunernes interesse for dagpengemodtagere i forhold til kontanthjælpsmodtagere på et tidspunkt, hvor man kan se, at der bliver trængsel i ledighedskøen. Jeg kan simpelt hen ikke se, hvilken interesse det spørgsmål tjener, medmindre det er, fordi man godt ved, at kommunerne ikke har ressourcer til at tage sig af alle de ledige og derfor ikke økonomisk skal være afhængige af, om de gør en indsats for de forsikrede ledige. Hvis det er den tilgang og forventning, man har til indsatsen, så er det klart, at det har en betydning, og at det giver mening, men så betyder det, at resultatet bare bliver, at der ikke vil blive gjort en tilstrækkelig indsats for de forsikrede ledige på et tidspunkt, hvor der bliver flere og flere af dem.

Det kommer man altså frem til, fordi kommunerne selv skal betale en del af kontanthjælpen. Staten vil så betale 100 pct. af dagpengeudgiften i de første 18 ugers ledighed, og den udfases først i 2012. Dertil kommer jo, at kommunerne har pligt til at give de ledige dagpengemodtagere et aktiveringstilbud efter 9 måneders ledighed, men også her får man så en overgangsordning, hvor det ingen konsekvenser har, hvis ikke man giver aktiveringstilbud før januar 2011. Med andre ord bliver der i hvert fald 1½-2½ års spildtid med de her ting, og det er altså helt besynderligt på et tidspunkt, hvor vi ser en kraftig stigning i antallet af forsikrede ledige.

Det er jo der, den konservative ordfører går galt i byen, for det er jo der, Dansk Arbejdsgiverforening vurderer, at man med ét slag – det er med udgangspunkt i, at det vil koste 2 uger på ledigheden – risikerer at forøge den strukturelle ledighed med 6.500. Jeg vil bare erindre om, at regeringen i forvejen har meget, meget vanskeligt ved at nå sine egne mål i forhold til 2015-planen, hvor man gerne skulle lave reformer, der bragte flere ind på arbejdsmarkedet. Nu laver man så en ordning her, der tydeligvis bringer folk ud af arbejdsmarkedet. Om det så bliver 6.500 eller 20.000, som den konservative ordfører var inde på, kommer helt an på, hvor ringe indsatsen er.

Men det, der ligger fast med det, regeringen har lagt frem, er, at man åbenbart ingen tiltro har til, at kommunerne kan tage sig ordentligt af de forsikrede ledige før i 2012. Det synes jeg er bekymrende i lyset af den aktuelle ledighedsudvikling.

Så er der spørgsmålet, som andre også har været inde på, nemlig hvilken aktiveringsindsats det her fører til. Jeg frygter, og Det Radikale

Venstre frygter, at det her bliver et comeback til de aktiveringsfabrikker, vi så i 1980'erne, for kommunerne har ikke andre muligheder. De får færre penge til at gøre aktiveringsindsatsen for, finansieringen er nemlig beregnet med udgangspunkt i et år med ekstrem lav ledighed. Kommunerne får fremover refunderet halvdelen af deres aktiveringsudgifter inden for et rådighedsbeløb på 18.500 kr. Det beløb er beregnet med udgangspunkt i de gennemsnitlige udgifter til aktivering i 2008, hvor ledigheden var ekstremt lav. Den gennemsnitlige ledighed for dagpengemodtagere i 2008 var således på 13,6 uger, og i december 2008 var der kun 6.600, der havde været ledige i mere end 9 måneder, hvor ret og pligt til aktivering trådte i kraft.

Det siger sig selv, at når der er så få, holder det de gennemsnitlige aktiveringsomkostninger nede, men vi ved også, at når ledigheden stiger, stiger varigheden af forløbene, og det betyder, at mange flere når at være på dagpenge, så længe de skal i ret og pligt-aktivering, og derfor vil de gennemsnitlige udgifter pr. ledig til aktivering stige, medmindre kommunerne tilbyder en væsentlig dårligere aktivering, og det tager reformen her simpelt hen ikke højde for.

Vi mener i Det Radikale Venstre, at god aktivering kan være det, der bringer de ledige tættere på arbejdsmarkedet, og i den nuværende situation er der især behov for omskoling og efteruddannelse, så de mange ufaglærte, der bliver arbejdsløse, kan varetage job i f.eks. ældreplejen, som skrigger efter personale. Men uddannelsesaktivering er dyrt, så det er næppe den form for aktivering, de ledige får tilbudt. Det bliver discountaktivering, så man lever op til kravene uden tanke på kvaliteten.

Det sidste element, som er besynderligt, og som jeg vil tage frem her, er så spørgsmålet om udlicitering. I Det Radikale Venstre har vi et fuldstændig udogmatisk syn på udlicitering. Vi synes, at man, hvis man kan få det samme til en billigere penge, eller hvis man kan få noget bedre for de samme penge, da skal udlicitere. Det, vi ikke forstår, er, hvorfor man – godt nok inden for rådighedsbeløbet, men alligevel – har valgt at sige til kommunerne, at hvis de kan få noget, der er dårligere og dyrere, kan det stadig væk være en god forretning for dem, fordi man har lavet en refusionsordning, der er skæv.

Tiden tillader ikke, at jeg gennemgår argumentationen igen, men det har jo været fremme også i debatten i dag, at bl.a. Kommunernes Landsforening direkte advarer mod det her. De